

[Niels Westerby.]

lejlighed, for de har bestemt ikke mistet deres rigtighed eller mening. De er snarere mere rigtige og mere meningsfyldte i dag, end de var for ét år siden. Problemet bliver derfor, om vi kan gennemføre en sådan politik, og det vil jeg gerne sige, at det må vi gøre. Nu kan vi nok ikke nå det på denne side af et folketingsvalg, men så må vi gøre det efter et folketingsvalg.

Hr. Per Hækkerup var inde på en bemærkning om, at de seks SFere på SFs venstrefløj ikke ville få nogen som helst indflydelse på socialdemokratiets politik. Jeg vil i denne forbindelse gerne spørge: betyder det, at regeringen fra nu af erklærer, at den ikke under nogen omstændigheder vil gennemføre lovforslag alene sammen med de 20 SFere? Under første behandling stillede jeg det spørgsmål. Jeg fik et afvisende svar, vistnok fra både hr. Per Hækkerup og fra statsministeren. Er det sådan, at hr. Per Hækkerups bemærkning i dag kan forstås sådan, at regeringens stilling er ændret på det punkt? Hvis det er tilfældet, så er der en ny situation, så kunne der muligvis åbnes for nye forhandlinger herinde i tinget fra mange sider, men jeg forstår på hr. Per Hækkerup, at det er ikke tilfældet.

Må jeg så gøre hr. Per Hækkerup opmærksom på en ting. Jeg lagde mærke til i formiddags, at hr. Per Hækkerup hæftede sig meget ved liberalt centrum's lille størrelse. Jeg tror nok, der blev sagt sådan lidt smilende, venligt, men også lidt overlegent og drillende: og så kommer vi til det mindre liberalt centrum. Hvorfor har hr. Per Hækkerup så travlt med liberalt centrum's størrelse? Man skal vel ikke vurdere et parti på, om det har 70 medlemmer i tinget eller 4 medlemmer i tinget. Man må vel vurdere et parti på synspunkterne, om de er rigtige eller gode. En gang imellem har et stort parti et forkert standpunkt, og en gang imellem har et lille parti et rigtigt standpunkt, og det er vel i den ånd, vi må behandle hinandens argumenter, ellers vil det gode argument aldrig rigtig få en chance herinde i tinget.

På samme måde har jeg opfattet hr. Per Hækkerups bemærkninger i øvrigt. Jeg har opfattet det, som om hr. Per Hækkerup vil fastlåse situationen. Han har ikke villet forhandle om de forslag, vi har fremsat. Vi har fremsat flere rækker af muligheder. Hr. Per Hækkerup har ikke villet røkke sig en tøddel i forhold til liberalt centrum på disse områder; det har ikke været muligt at få en virkelig og åben realitetsforhandling med regeringen om den nødvendige kriselovgivning. Så sagen bliver ganske enkelt den, at der er både politisk og også sagligt økonomiske grunde, der taler for, at vi ikke kan støtte regeringens kriseforslag.

Jeg tror, at chancen for at få noget rigtigt igennem vil være større efter et valg end før et valg. Vi taber heller ikke værdifuld tid ved det. Forslaget om bortfaldet af en dyrtidsportion skal jo først have virkninger fra marts-april næste år og engangsskatten vel fra engang til næste sommer. Vi har altså også tid efter et valg til at tænke os om og gøre det rigtige, og så er det altså heller ikke tidnød, der taler imod at få et valg, således at vælgerne får mulighed for at klargøre og tydeliggøre den politiske stilling i folketinget og bestemme, om det ensidige politiske flertal af S og SF skal fortsætte. Det er i virkeligheden det, sagen i første række også kommer til at dreje sig om. Forholdet til regeringen træder i baggrunden i forhold til dette meget væsentlige spørgsmål, om dette flertal stadig væk skal have lov til at eksistere — og på samme måde som i det sidste år.

Sigsgaard: Statsministeren gjorde tidligere i dag den bemærkning, at når der findes så mange højreregeringer i Europa, skyldtes det efter hans opfattelse, at ikke alle anlægger den samme realistiske linje som hr. Morten Lange og jeg går ud fra statsministeren selv anlægger. Jeg må sige, at jeg ikke er enig i den betragtning. Årsagen til de mange højreregeringer er nok, at de fleste arbejderpartier har opgivet kampen for et bedre samfund, for et socialistisk